

TWEE WERELDEN, ÉÉN FAMILIE

TWEE WERELDEN, ÉÉN FAMILIE

De innerlijke strijd

door

Robert Garenfeld

© 2015 Robert Garenfeld / Uitgeverij U2pi

Titel: Twee werelden, één familie

Auteur: Robert Garenfeld

Illustraties: Louis Adams

Uitgeverij U2pi BV (Jouwboek.nl), Den Haag

ISBN: 978-90-8759-502-9

NUR: 320

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

VOORWOORD

Even een kleine introductie om de lezer te informeren wat mij drijft om dit boek tot stand te doen komen. Ik had al jaren een bepaalde onrust in mijn hoofd om een boek te schrijven, maar wist eigenlijk nooit waarom ik die sterke drang had. Ik kreeg maar niet helder voor mijzelf voor wie ik een boek wilde schrijven, wie dus mijn publiek zou moeten zijn. Ik had geen enkel besef voor wie ik dit boek wilde schrijven en ook niet welk doel er achter zat.

Tot op een gegeven moment dat ik door toevallige omstandigheden in een proces verzeild ben geraakt waarbij ik voor mezelf andere keuzes moest gaan maken en tevens mijzelf dwong om over de toekomst na te denken, vielen er allerlei puzzelstukjes in elkaar. Ik kreeg meer inzicht in wat werkelijk belangrijk voor mij is en waar ik energie van krijg. Ik begon meer na te denken over wat mij drijft in dit leven en opeens werd me ook duidelijk waarom ik zo graag wilde schrijven. In principe gaat het mij niet om 'het schrijven', maar voor mij is dit wel de manier om mijn jarenlange opgebouwde onmacht (lees: frustratie) een plaats te geven en hierdoor voor mezelf rust te creëren in mijn hoofd. Eigenlijk dus ook een soort van verwerking voor mijzelf. De inhoud van mijn boek was daarmee bepaald. En eigenlijk de vraag over wie mijn publiek moest zijn werd ook meteen duidelijk. Er is geen publiek, ik schrijf dit boek op de eerste plaats enkel voor mijzelf. Wat er daarna mee gebeurt is niet relevant op het moment van schrijven. Met deze wetenschap kan ik voorlopig aan de slag, en later als het boek af is, kan ik alsnog zelf bepalen met wie ik het wil delen en ook in welke

vorm het de uiteindelijke gestalte krijgt. Meer hierover lees je in dit boek.

Wat probeer ik in dit boek op papier te zetten? Ik wil op een luchtige manier mijn ervaring, mijn beleveniswereld, beschrijven over de relatie tussen mij als vader en mijn autistische dochter, die elke dag opnieuw voor de nodige uitdaging zorgt binnen ons dagelijkse gezinsleven. Het beschrijft mijn 'gevecht' tegen de harde realiteit die ons pad kruist en waar we beiden een weg in proberen te vinden om zo goed mogelijk met elkaar om te gaan. Dat dit niet altijd vanzelfsprekend is, is me met de loop der jaren wel duidelijk geworden. Het verhaal is absoluut geen klaagzang, en al helemaal geen verwijt naar wie dan ook. Nee, het beschrijft puur mijn ervaringen en gevoelens in een alledaags leven.

Verder maak ik diverse uitstapjes naar speciale gebeurtenissen in de periode die ik beschrijf, om een en ander in het juiste perspectief te zetten, maar ook om een beeld te schetsen wat mij gevormd heeft tot degene die ik nu ben.

Lees het boek met een knipoog, neem het allemaal niet te serieus, maar probeer tussen de regels door ook de onvermijdelijke realiteit te zien. Veel leesplezier.

INHOUD

1	Een bijzonder moment	9
2	Jij hoort bij ons	19
3	Het komt allemaal goed	28
4	Altijd blijven lachen	37
5	Een glimlach is goud waard	48
6	Ik ben woedend	60
7	Totale paniek	69
8	Alle hulp is welkom	78
9	De koek is op	88
10	Inzicht komt met de jaren	105
11	Wat is waar	116
12	Een lach en een traan	127
13	Twee werelden, één familie	139
14	En zo is het	149
	Dankwoord	159

HOOFDSTUK 1

EEN BIJZONDER MOMENT

Ik ga terug naar augustus 2003. Specifieker nog, naar onze trouwdag op vijftien augustus 2003. Het was die dag ontzettend mooi weer en de wereld was op die dag één mooi sprookje. Zeg maar gerust een perfecte dag om nooit meer te vergeten. Voor mij was het dan ook vanzelfsprekend om eens terug te kijken naar mijn leven tot dusver. Mijn leven tot dan toe snelde in een sneltreinvaart voorbij. Alle mooie, maar ook minder mooie, herinneringen schoten door mijn hoofd. Uiteraard direct daarna ging ik ook naar de toekomst kijken: wat is nu de volgende stap? Wat gaat de toekomst mij/ons brengen? Hoe gaan we ons geluk koesteren of zelfs uitbreiden? Kortom, vragen te over. Maar één aspect was voor ons beiden vanzelfsprekend; kinderen, het liefst vier (althans dat was de wens van mijn vrouw, en ik had hier weinig inspraak in). Maar laten we maar eens beginnen met een eerste.

Maar voordat ik hierop verder ga, wil ik even een kleine stap terug doen in de tijd, naar de periode dat ik Mariëlle, mijn vrouw, heb leren kennen. Er gebeurden namelijk nogal wat eigenaardige dingen in de periode die vooraf ging aan onze trouwdag. Wellicht tekenen die iets duidelijk moesten maken. Voorgevoelens die voor mij niet altijd vanzelfsprekend waren en mij regelmatig aan het denken hebben gezet, zelfs vandaag de dag nog denk ik regelmatig terug aan bepaalde situaties. Bijvoorbeeld de manier waarop ik mijn vrouw heb leren

kennen, ging gepaard met veel gevoel. Ik was in de voorafgaande periode ongeveer een jaar vrijgezel, nadat een relatie van vijf jaar waarbij we samen een huis gekocht hadden, was beëindigd. In die tijd had ik een appartementje in Eindhoven gehuurd en had het daar prima naar mijn zin. In die tijd ging ik erg veel op stap en had niet te klagen over de aandacht van het andere geslacht. Toch voelde ik me niet prettig met het leven wat ik op dat moment leidde. Ik maakte zakelijk gezien carrière, studeerde in de avond uren en eigenlijk paste mijn vrijgezellenleven niet in mijn toekomstige plaatje. Ik had met mezelf de afspraak gemaakt dat ik nog één keer samen met een vriend op vakantie zou gaan, en daarna zou ik het uitgaansleven achter me laten en me concentreren op mijn baan en studie. Ook geen kortstondige avontuurtjes meer, maar enkel gaan voor kwaliteit in de vorm van een serieuze relatie. Zo gezegd, zo gedaan. Ik ben destijds in de carnavalsvakantie naar Isla de Margarita gegaan, een perfecte plek om even lekker vakantie te vieren. Ik was klaar voor een nieuwe toekomst. Eenmaal terug, ik weet het nog goed, kwam het eerste weekend eraan. Ik had al eerder aangegeven, dat ik niet meer op stap zou gaan. Die bewuste zaterdag avond kwamen twee vrienden even langs om een film te kijken, en zij zouden daarna nog even wat gaan drinken. Ook belde mijn nichtje op, die woonde een paar straten van mij vandaan, of ze even langs kon komen met twee vriendinnen en een vriend om de vakantie verhalen te horen. Dat was geen probleem en voor ik het wist zaten we met zeven personen wat te kletsen in mijn woonkamer. Uiteraard hadden we het gezellig en de drank nam gretig aftrek. Ondertussen had ik ook nog een sms'je ontvangen van een vriendinnetje, waar ik een kortstondige relatie mee had, waarin ze me vroeg of ik die avond nog naar het café kwam waar we elkaar altijd

zagen. Nee, dat gaan we dus niet meer doen. Inmiddels was het al twaalf uur geweest en mijn gasten wilden toch echt nog op stap. Er werd een taxi besteld. Ik ga even naar het toilet en toen kreeg ik een heel speciaal gevoel, ik voelde me enorm zelfverzekerd, leek geen enkel effect te voelen van de drank en iets in me vertelde mij dat ik mijn perfecte match zou vinden. Heel typisch, maar geloof me, alles in me vertelde mij dat mijn moment nu daar was. Iedereen was verbaasd toen ik na mijn toiletbezoek vertelde dat ik toch mee zou gaan op stap. In de taxi vertelde ik voluit tegen de aanwezigen dat er vanavond iets staat te gebeuren. Ik was er honderd procent van overtuigd. In principe veel te laat, maar toch in goede stemming, gingen we met zijn allen naar ons stamcafé. Eenmaal daar aangekomen, tref ik al snel het meisje van de SMS, dat verwonderd is dat ik er toch ben. We kletsen samen wat, totdat ik word aangesproken door een goede bekende, waar ik in die periode regelmatig mee omging. Hij vertelt mij dat hij tijdens onze vakantie een vriendin heeft leren kennen waar hij nu een prille relatie mee heeft. En dat zijn nieuwe vriendin, samen met twee vriendinnen, zo meteen nog even gedag kwam zeggen, want in principe waren ze op stap in een andere uitgaansgelegenheid. Het café waar wij waren, zou over een half uur sluiten, dus er was maar weinig tijd, bedacht ik me. Na vijf minuten komen de drie dames binnen en ik word voorgesteld aan ze. En ja hoor, toen vergat ik even helemaal met wie ik was en wat ik daar deed. Ik was even alles kwijt. Ik raak met Mariëlle aan de praat en we hebben enkel nog oog (en oor) voor elkaar. Er wordt gevraagd om naar buiten te gaan, want het café zou gaan sluiten. Op de vraag of ik met de taxi mee terug zou gaan, was ik heel resoluut: 'nee, ik blijf nog, ik zie wel hoe ik thuis kom'. Ik vraag Mariëlle, die overigens ook al ruim een jaar niet meer op

stap ging, maar bij toeval zich liet overhalen om na het bezoek van een dansavond, toch even mee te lopen naar het bewuste café om de nieuwe vriend van haar vriendin te leren kennen, nog even mee te gaan naar het Stratumseind. Dat deed ze, en zo volgde een hele leuke avond. We waren onafscheidelijk en bij de eerste kus, die na een kleine veertig minuten een feit was, waren mijn vrienden toch wel verbaasd over de samenloop van deze avond. Mijn gevoel was waarheid geworden. Op de terugweg naar huis, we moesten een stukje lopen naar de auto van haar vriendin, kom ik onderweg nog een bevriend stelletje tegen. Ik zeg vol overtuiging dat Mariëlle mijn vrouw gaat worden. Ze lachen me zo wat uit, maar staan een goed jaar later wel op onze bruiloft.

Typisch was ook de eerste kennismaking bij mijn ouders thuis. Er waren in de loop der jaren wel vaker vriendinnen thuis voorgesteld, maar deze keer was het anders. Het was die dag mooi weer en mijn ouders zitten in de tuin. Mariëlle en ik schuiven aan, en mijn vader, normaal niet zo'n prater, stelt zich voor en opent met de zin: 'ik ben de enige op de camping die nog geen opa is, en dat word nu wel eens tijd'. Vervolgens komt hij aanzetten met foto's van mij als baby. Dit had hij nog nooit gedaan. Het was vreemd, maar tegelijkertijd ook wel grappig. Het voelde een beetje als dat we maar snel moesten besluiten om kinderen te krijgen. Blijkbaar was er bij mijn vader ook een besef gaan ontstaan dat ik deze keer maar eens iets stabiels en langdurigers moest opbouwen.

Overigens was mijn eerste ontmoeting met de ouders van Mariëlle er ook een die ik nooit zal vergeten. We kenden elkaar op dat moment drie weken en in dat weekend zou ik Mariëlle op vrijdag na mijn werk ophalen, om bij mij in het

appartement iets te eten en de avond door te brengen met een film. In die periode ging het niet goed met haar oma, en we waren voorbereid dat het wel eens snel afgelopen kon zijn. We staan in de plaatselijke videotheek, die waren er toen nog, een film uit te zoeken. Op dat moment krijgen we een telefoontje van de vader van Mariëlle met de mededeling dat 'oma' overleden is. Het was aan ons wat we er mee deden, want het was nu even chaotisch in het huis van oma, waar de hele familie bij elkaar kwam. Toch wilde Mariëlle ook graag nog even afscheid nemen, en we reden naar Gemert, waar oma een eigen appartementje had in een verzorgingstehuis. Onderweg spraken we af hoe ik hier mee om zou gaan, ik had immers nog nooit de familie ontmoet, we kenden elkaar pas drie weken en ik voelde me een beetje bezwaarlijk om dan voorop te staan. In eerste instantie spraken we af dat ik in de auto zou wachten totdat Mariëlle afscheid had genomen en weer naar huis wilde. Eenmaal op de parkeerplaats vond Mariëlle het toch fijner als ik mee naar binnen zou gaan, dus deed ik dat voor haar. Zonder dat ik het door had, stond ik plotsklaps, samen met Mariëlle, op de slaapkamer van oma. Die was dus een uurtje van tevoren gestorven en lag daar dood in bed. Ik sta daar opeens, tussen tantes en ooms die hevig geëmotioneerd zijn. Niemand lijkt het vreemd te vinden dat ik daar sta. Ik stel me aan iedereen voor en condoleer ook maar gelijk de familieleden. Een tante zegt: 'heb je in ieder geval oma toch nog een keer gezien'. Ja, dat klopt, maar niet in levende lijve. Op dat moment weet ik ook nog niet precies wie nu de vader en moeder van Mariëlle zijn. Maar ook dat is me naderhand snel duidelijk. Een hele vreemde eerste kennismaking, niet alleen met haar ouders, maar met haar complete familie. De dagen erop volgt de uitvaart en zie ik alle familieleden wederom. Het was een aparte kennismaking,

maar achteraf toch een hele prettige, warme ontvangst, ondanks het verdriet wat er destijds was.

Nadat we een poosje met elkaar omgingen, kwamen er ook hele bijzondere gebeurtenissen op ons pad. Sommige waren mooi, andere spannend, maar ook hele enge gebeurtenissen. Waren dit signalen? Zat hier een betekenis achter. Zo liepen wij bijvoorbeeld op een mooie lente dag in een bos, op klaarlichte dag met geen zuchtje wind, enkel zon. Opeens worden we opgeschrikt door harde knallen, het leken wel pistoolschoten. Ik schrik en blijf stokstijf staan, en grijp Mariëlle vast. Ik dacht werkelijk dat we beschoten werden. Ik kijk rond, maar zie niets verdachts. Dan opeens zien we een enorme boom, ik schat zeker vijftien meter hoog, omvallen, recht op ons af. De top van de boom komt pal, op nog geen halve meter, met een doffe dreun voor onze voeten neer. We staan te trillen en beseffen dat we heel goed weg komen. Na tien minuten ben ik weer een beetje bij positieven en besef wat er gebeurd is. De boom is ongeveer op vier meter hoogte afgebroken, waarschijnlijk was de boom rot, en op die hoogte afgebroken. Ik zie in de verte een halve boomstam staan, waar heel veel insecten rondom vliegen. De knallen die we hoorden waren alle takken die afgebroken werden, op het moment dat de boomtop zich een weg vormde door de overige bomen. Maar het blijft voor mij een raadsel waarom juist op dat moment, terwijl er geen enkele wind stond, dit kon gebeuren. Een hele aparte, maar ook angstige ervaring die we samen hadden.

We komen er gaandeweg ook achter dat we beide veel interesse hebben op spiritueel vlak. Beide hebben we dan ook onze eigen ervaringen op dit gebied om hier voor open te staan. Zo

bijvoorbeeld tijdens onze eerste vakantie samen. We gingen nadat we elkaar drie maanden kenden, samen op vakantie naar Kroatië, naar een nog minder ontdekt gebied in Dalmatië, ten zuiden van de stad Split. Op een zekere avond wandelen we na het eten langs de kust van het hotel weg. Het pad brengt ons via een kleine camping naar een wat meer bosrijk gebied. Ik zie in de verte een oude vervallen villa, waarbij de ramen dichtgetimmerd zijn met houten planken. Ik wil hier meer van weten en wil er naar toe. Het huis was vrij toegankelijk en ik volg het pad erheen. Mariëlle waarschuwt mij al en ze zegt me dat het huis er maar eng uit ziet. Ik laat me niet kennen en loop door. Mariëlle blijft op ongeveer tien meter afstand staan, terwijl ik naar de deur wil lopen om te kijken of de deur open kan gaan. Eenmaal bij de deur, ik sta er ongeveer één meter voor, wordt ik letterlijk weggeduwd. Het lukt me niet om de deur aan te raken. Ik probeer het zeker vier keer, maar het voelt alsof er iemand tussen mij en de deur staat, die me steeds achteruit duwt. Ik voel me opeens heel angstig en draai me om. Ik voel weer een duw, nu in mijn rug, en merk dat ik als het ware van het betonnen opstapje word afgesmeten. Ik val ook bijna. Ik besluit snel weg te gaan, maar kijk elke tien seconden om. Ik heb het gevoel alsof er iemand achter me loopt. Heel eng, heel onverklaarbaar. Eenmaal terug bij het hotel gaan we nog even iets drinken op het buiten terras. Nog steeds ben ik onrustig. Mariëlle merkt dit ook aan mij. Zelf heeft ze ook een naar gevoel. Ik heb daarna drie nachten niet kunnen slapen, heb continu een aanwezigheid gevoeld, en dacht ook regelmatig iemand te zien op de hotelkamer. Om de een of andere manier had ik niets te zoeken in dat huis, dat was me wel duidelijk.

En zo hadden we samen vaker bepaalde belevenissen die van de ene kant spannend of bijzonder konden zijn, maar met name het feit dat we dit samen beleefden en op eenzelfde manier konden plaatsén, bracht ons dichter bij elkaar. Niets voor niets kwam het regelmatig voor dat we exact wisten wat de ander dacht en gaven we soms al antwoord, voordat de vraag gesteld was. Ja, we hadden zeker op dit gebied een speciale band. Zo zaten we een keer op een zondagmiddag een film te kijken, de Ring, die behoorlijk angstaanjagend was, maar waarin eigenlijk niets gebeurde. Hoe opmerkelijk was het dat er tijdens deze film, waarvoor ik Mariëlle had overgehaald om ook te kijken ondanks dat ze niet van dit genre houdt, plots een knal in de gang vandaan kwam. We zaten beide rechtop de bank. Zeker op dat moment was de schrik nog groter als normaal. Ik besluit om te gaan kijken en zie tot mijn verbazing dat de strijkplank die opgevouwen in de gang stond, nu op de grond lag. Hoe dit kwam, geen idee. Puur toeval zal je denken, dat dachten wij ook. Ik zet de strijkplank weer recht en we vervolgen de film. Nog geen tien minuten later, wederom een lichte knal en hoor ook wat gerinkel. Krijg nou wat, nu werd alles toch behoorlijk serieus. Met de schrik in mijn lijf loop ik wederom naar de gang, waar het geluid vandaan kwam. Nu blijkt de lamp van de plafonnière gesprongen te zijn, maar opvallend was dat ook de kunststof bekapping in stukken op de grond lag. Zoiets had ik nog nooit gezien. Is dit toeval? Hoe dan ook kwam het bij ons over als een soort van teken, een signaal. Maar wat we er mee moesten is ons tot de dag van vandaag onbekend.

Als ik dan terugdenk aan een bepaalde fase in mijn jeugd, ik zou rond de zeventien zijn geweest, waarin ik ook al geconfronteerd werd met bijzondere gebeurtenissen, dan kon ik er op dat

moment met Mariëlle ook goed over praten. Voorheen heb ik bepaalde dingen weggestopt, omdat ik dacht dat dit niet bestond en dat anderen mij niet zouden geloven. Nu was het anders, doordat we beide op dezelfde golflengte zaten konden we over alles praten. Ik heb in die bewuste periode meegemaakt dat als ik de hond uit ging laten, en ik liep over een fietspad / voetpad langs een sportveld af, er altijd een en dezelfde lantaarnpaal uitging als ik voorbij liep. Altijd. Zeker zes maanden lang gebeurde dit, maar wel altijd als ik alleen was. Geloof me dat je dan aan jezelf gaat twijfelen. In die zelfde periode heb ik meerdere malen ‘mensen’ zien lopen op het sportveld. Van het ene op het andere moment waren ze weg. Geen enkel mens kan zo snel vanuit een dergelijke positie op een sportveld opeens verdwenen zijn. Dit gebeurde regelmatig, niet altijd, maar toch best vaak. Ik merkte dit meestal op omdat de hond bleef staan bij het hek en dan zachtjes begon te grommen. Blijkbaar zag de hond hetzelfde als wat ik zag. Maar ook hier weer, dit gebeurde enkel en alleen als ik hier alleen liep. Waren er anderen bij, dan bleef de lantaarnpaal gewoon branden en was er geen mens te bekennen op het veld. Voor mij waren deze gebeurtenissen de eerste tekenen dat er meer is dan wij weten. Na een zekere periode begon dan ook de angst te verdwijnen en begon ik meer na te denken waarom dit mij overkwam. Ondanks dat ik nooit een antwoord vond op mijn vragen, was ik al lang blij dat ik niet bang was voor deze gebeurtenissen. Toch hebben deze ervaringen op jongere leeftijd er toe bijgedragen dat ik nu op een bepaalde manier in het leven sta, en dat gevoel voor mij belangrijker is dan theoretische onderbouwing.

Na deze korte inleiding waar ik een kort beeld schets over mijzelf, wil ik in principe aangeven dat ik van mening ben dat alles

een reden heeft en dat niets voor niets jouw pad kruist. Wat je er mee doet en of je er iets van leert, dat is persoonsafhankelijk.

HOOFDSTUK 2

JIJ HOORT BIJ ONS

Terug naar de trouwdag waarop ik mijn toekomst, onze toekomst moet ik zeggen, voor me zag. Zoals in het vorige hoofdstuk al aangegeven waren wij beide ervan overtuigd: er hoorde definitief kinderen in ons toekomstplaatje. Vanaf deze insteek pak ik het verhaal weer op.

Mijn vrouw had enkele jaren geleden, we kenden elkaar toen nog niet, op een avond een heel mooi déjà vu gehad in bed, waarin ze boven haar bed een baby hoofdje zag met donkerbruine, grote ogen, dat riep: ‘ik kom bij jou, mama’. Ze heeft dit altijd als één van haar dierbaarste momenten gekoesterd en had mij dit inmiddels al meerdere malen tot in alle details verteld.

Niet veel later was het zover, ‘we’ waren zwanger. Het moment dat we ontdekte dat Mariëlle zwanger was, speelde zich ergens in november 2003 af. Na wat narekenen lijkt ons de kans erg aannemelijk dat ons eerste kind verwekt is tijdens een leuk weekendje weg in Egmond aan Zee om mijn dertigste verjaardag te vieren. Begin juli 2004 zou de grote dag zijn. Een leuke tijd volgde, waarin uiteraard veel voorbereidingen werden getroffen. Zo werd de sportieve Mazda ingeruild voor een Opel Station wagon en veranderde onze huiskamer steeds meer in een speelgoedwinkel. Ook in je omgeving leken er opeens steeds meer baby’s te zijn, en werd er eigenlijk nergens anders meer over gepraat dan over zwangerschap, de bevalling, opgroeiende kinderen, de bijkomende kosten, etc.